

Copacul

Elena Spiridon

Copacul meu,
cu ramurile goale
de arșița tăcerii
scorojit,
nu plânge
după blânda mângăiere
ascunsă-n seva
primului cuvânt,
că te-oi usca
și-n miezul iernii
te-or scrijeli cu pietre
pân' la sânge;
tu vei doini
în focul
altor vetre,
iar amintirile,
în colț de ochi,
s-or strânge;

ai vrea să sorbi
un verde nenăscut
din ochii dragi
ce veșnic mă indeamnă
să beau din roua
primului sărut,
să fac din toamna
sângerie-o
mândră doamnă...

voi încerca
dar crezi
că se mai poate
să-mi acordez din mers
vioara?!
nu vezi că vântul e stăpân
în crengi
și prea pustie
este acum gara...

tu
te înalță tot mereu spre cer,
să simți mirosul cald
de tămâioasă,

POEZII ONLINE

căci eu
rămân aici,
pe veci,
pământului să-i fiu
tot credincioasă...